

cie"?

by 8 mln zł mie-
rodzinę. Z drugiej
ją 6-cio osobową
nika, że projekt tej
zasilku do stażu
nowanej poprawce

zba bezrobotnych
ła się także liczba
ku aż 3.159 osób.
i zawodowych. Na
ów przypadło 200.
nych osób z wy-
nniej, bo aż 1.481
i średnim ogóln-
Najmniejszą grupę
w wynoszą: 1008
średnim ogóln-
m.

ładów, być może
niany w ustawie o
ia.

omóc? Dokąd się

ewinięło się 9.889
58 osób znalazło
zi poszukujących
encyjny z poprze-

nie danych i życ-
Janusz G.

Fleksji

Wpłynęło ono na
klasowej chłopów

chęć wolności ca-

no z trzech wiel-
owego 1830 roku
o najbardziej roz-
nice przedrozbio-
o - co należało w
w - jednocześnie
- Rosji i Prusom.
w dużym stopniu

Ogarnął bowiem
rmacje regularne
szta, to pospolite
około 4% ludno-
i odsetek wojska

ne formacje, for-

żym stopniu na-

Poszukiwania Malki

Na początku listopada 1992 roku Leokadia Cias z Kielc usłyszała o odsłonięciu w Staszowie pomnika poświęconego ofiarom Holocaustu. Tego samego dnia miało nastąpić oficjalne otwarcie żydowskiego działu Muzeum Staszowskiego. 9 listopada 1992 roku pani Leokadia wybrała się więc do Staszowa, aby wziąć udział w uroczystościach, lecz miała też inny, specjalny powód, by tam być. W Muzeum poznała Jacka Goldfarba, pisarza z Nowego Yorku, który był współtwórcą pomnika na starym żydowskim cmentarzu w Staszowie. Pani Leokadia poprosiła Goldfarba i jego przyjaciela, Rabbiego Michaela Schudricha (który związany jest z Fundacją Ronald S. Laudera w Warszawie) o pomoc w jej długich, trwających już 45 poszukiwaniach "siostry". "Siostra" Leokadii była żydowskim dzieckiem, nazywała się Malka Judkiewicz. Podczas okupacji hitlerowskiej mieszkała przez 3 lata wraz z nią u jej ciotki w Bogorii. Ciotka Leokadii, pani Genowefa Mazurkiewicz zaopiekowała się przerażoną 7-letnią dziewczynką, płaczącą samotnie na ulicy w Bogorii. Cała rodzina Malki została wymordowana przez nazistów, jedynie jej udało się uciec. Genowefa przyprowadziła Malnę do swojego domu, zaopiekowała się nią, wychowywała razem z trójką swoich dzieci i siostrzenicą Leokadią, której matka umarła. Cała rodzina była bardzo ze sobą zżyta.

Kiedy skończyła się II wojna światowa, przyjechała z Łodzi ciotka Malki, aby ją zabrać do siebie. Z ciężkim sercem dziewczynka opuściła "rodzinę". Kilka miesięcy później napisała list z Francji, tłumacząc, że ciotka nie mogła się nią opiekować i oddała ją do domu dla sierot. 12-letnia wówczas Malka pisała listy do swojej "rodziny" nawet wtedy, gdy przeniesiono ją do innego sierocińca we Francji. W końcu 1947 roku nadeszła pocztówka z Paryża, na którą rodzina Mazurkiewiczów odpisała lecz Malka Judkiewicz nie odezwała się już więcej. Minęło 45 lat bezowocnych poszukiwań. Ale Leokadia Cias nie straciła nadziei. Przyniosła Goldfarbowi i Schudrichowi kopertę wypełnioną listami od Malki i korespondencją z Polskim Czerwonym Krzyżem, prosząc, aby pomogli jej odnaleźć "siostrę". Obaj zgodzili się spróbować.

Najpierw postanowili sprawdzić czy ktoś o takim nazwisku przebywał kiedykolwiek na terenie Stanów Zjednoczonych lub wyemigrował do Izraela. Niestety nie znaleźli żadnych danych komputerowych na temat pobytu Malki w obu tych krajach. Leokadia opowiedziała też o pogłosce, jakoby Malka była gdzieś w Australii. Jack Goldfarb napisał więc artykuł do jednej z australijskich gazet, zatytułowany "Malka, gdzie jesteś?". Ale nie nadeszła żadna odpowiedź z tego dalekiego kontynentu.

W międzyczasie poprosił swego przyjaciela, Przemka Murczkiewicza ze Staszowa, aby uzyskał w Bogorii kopię aktu urodzenia Malki. Przemek przesłał faxem do Nowego Yorku dokument, który stwierdzał, że dziewczyna urodziła się 14 marca 1935 roku, a matka jej nazywała się Fajga Meszberg.

Pewnego dnia, Jack Goldfarb przeglądając zebrane dotychczas materiały, zauważył, że nazwisko Meszberg wymienione było nie tylko jako nazwisko matki Malki. Ostatnia jej kartka z Paryża opatrzona była adresem zwrotnym "C/O Meszberg". To był ważny ślad. Następnego ranka zatelefonował do konsula francuskiego w Nowym Jorku, aby zapytać czy ktoś o takim nazwisku figuruje w paryskiej książce telefonicznej z 1993 roku. Była... jedna osoba. Rene Meszberg zamieszkała na ulicy Stendhala w dzielnicy XX, tej samej, z której 45 lat temu Malka wysłała swoją ostatnią pocztówkę. Kiedy Jack Goldfarb przekazał tę informację Michaelowi Schudrichowi w Warszawie, rabi natychmiast zatelefonował do przyjaciela w Paryżu, a ten skontaktował się z Rene Meszberg. Wkrótce nadeszły niewiarygodne, radosne nowiny, okazało się, że **Rene jest kuzynką Malki**. Malka Judkiewicz żyje, ma się dobrze, przed wieloma laty poślubiła Francuza, Daniela Borenstaina i wciąż mieszka w Paryżu, w dzielnicy XX. Wieści te szybko zostały przekazane do Kielc, pani Leokadii Cias i jej ciotce, Genowefie Mazurkiewicz, obecnie 84-letniej kobiecie.

W lipcu 1993 roku Malka Judkiewicz (teraz Monique Borenstain) przyjechała do Kielc ze swoim mężem. Po prawie pół wieku "rodzina" - Malka, Leokadia, Genowefa i jej dwoje dzieci spotkała się ponownie.

Na podstawie relacji Jacka Goldfarba opracował M.A. Zarębski

Z radiowej (kieleckiej) anteny

KSIĄŻKA O NSZ

Rok po roku, fakt po fakcie odkrywamy kolejne fragmenty naszej historii, o których było głucho, gdyż zaprzeczały powojennej rzeczywistości i idealistycznej wizji "partyzantów-bohaterów" z niektórych